

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 334/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Vierou Strakovou, advokátkou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/17/2024 z 28. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2026 a doplnenou 18. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ mal v konaní vedenom Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 14Csp/142/2020 o zaplatenie 3200,30 eur s príslušenstvom procesné postavenie žalovaného. Uznesením z 21. októbra 2022 okresný súd konanie prerušil do právoplatného skončenia iného konania vedeného na okresnom súde. Na odvolanie sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1CoCsp/7/2023 z 11. apríla 2023 tak, že zmenil uznesenie okresného súdu a návrh na prerušenie konania zamietol.
3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolania žalobca aj sťažovateľ. Sťažovateľ si dovolanie spísal sám, nebol v konaní zastúpený advokátom. Obrátil sa na Centrum právnej pomoci, ktoré mu nárok na poskytnutie právnej pomoci nepriznalo pre bezúspešnosť, keďže mienil podať dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie prípustné nie je.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie podané sťažovateľom odmietol podľa § 447 písm. e) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Poukázal na to, že v odvolací súd v uznesení napadnutom dovolaním poučil sťažovateľa o povinnosti byť zastúpený v dovolacom konaní advokátom, následne ho vo výzve upovedomil o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci a napokon aj prípisom sťažovateľa poučil podľa § 160 ods. 2 CSP.

5. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné. Vyjadruje nesúhlas s tvrdeniami najvyššieho súdu o povinnom zastúpení v dovolacom konaní a o jeho povinnosti odstrániť nedostatky právneho zastúpenia. K tomu uvádza, že sa riadne obrátil na centrum právnej pomoci, ktoré mu advokáta nepridelilo a nemá finančné prostriedky na úhradu advokáta. Tiež tvrdí, že nebol správne a úplne poučený súdmi, kompletná zákonná povinnosť poučenia súdu absentuje alebo si dokonca odporuje. Dáva do pozornosti, že bol 15 rokov oslobodzovaný od akýchkoľvek súdnych poplatkov v označených konaniach. Poukazuje aj na judikatúru najvyšších súdnych autorít k právu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Svoju sťažnostnú argumentáciu uzatvára tým, že boli porušené práva rovnocenné s postavením účastníkov konania, a zdôrazňuje, že sa musel na okresnom súde a krajskom súde „zastupovať sám“ aj napriek tomu, že mal nárok na advokáta prideleného Centrom právnej pomoci.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu nesplnenia obligatórnej procesnej podmienky dovolacieho konania (povinné právne zastúpenie).

7. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že o skutkovo a právne obdobnej veci sťažovateľa týkajúcej sa nesplnenia podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní už ústavný súd rozhodol uzneseniami sp. zn. I. ÚS 406/2024 zo 3. júla 2024, sp. zn. II. ÚS 535/2025 z 1. októbra 2025, sp. zn. III. ÚS 675/2025 z 13. novembra 2025 tak, že ústavné sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Keďže sťažovateľovi sú závery vyplývajúce z týchto rozhodnutí (i) o otázke posúdenia prípustnosti dovolania a (ii) o zmysle zákonnej požiadavky povinného právneho zastúpenia advokátom v dovolacom konaní dobre známe, na tomto mieste ich ústavný súd neopakuje.

8. Keďže sťažovateľ podal predmetnú ústavnú sťažnosť 16. februára 2026, teda po právoplatnosti už uvedených uznesení o jeho predchádzajúcich obdobných ústavných sťažnostiach, urobil tak už s vedomím, že aj táto môže byť odmietnutá z rovnakých dôvodov, ktoré viedli k odmietnutiu tých skôr podaných. Dá sa tu už do určitej miery hovoriť o bezúčelnom či zjavne bezúspešnom uplatňovaní nároku na ochranu ústavnosti (porov. *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 359.*).

9. Predložená sťažnostná argumentácia je založená výlučne na nesúhlase sťažovateľa s procesným odmietnutím dovolania a s odôvodnením napadnutého uznesenia, preto sa ústavný súd v rámci posudzovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa obmedzil na posúdenie, či sa najvyšší súd

v odôvodnení napadnutého uznesenia ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal s neprípustnosťou podaného dovolania.

10. Najvyšší súd v bode 8 napadnutého uznesenia konštatuje splnenie podmienky poučovacej povinnosti v uznesení odvolacieho súdu a súčasne aj splnenie obligatórnej poučovacej povinnosti o možnosti zastúpenia podľa § 160 ods. 2 CSP. Sťažovateľ v dovolacom konaní zastúpený nebol (bod 9 napadnutého uznesenia), preto napadnuté uznesenie nie je zjavne mylné v rozsahu procesnoprávneho posúdenia jeho dovolania.

11. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). V zmysle uvedeného podmienka zastúpenia advokátom v konaní o dovolaní, teda nielen pri spísaní a podaní dovolania, jasne vyplýva z § 429 ods. 1 CSP, čo vylučuje, že by odmietnutím dovolania sťažovateľa z dôvodu, že v dovolacom konaní nebol zastúpený advokátom, mohli byť porušené jeho ústavné práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

12. Ústavný súd tak hodnotí postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia, ako zákonný a legitímny. Rovnako je z pohľadu ústavného súdu zákonné, konzistentné a ústavne akceptovateľné aj samotné odôvodnenie napadnutého uznesenia. Vzhľadom na to ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu